

РОЗДІЛ 1

Приватний детектив Олівія Веллс помирала в своєму житті п'ять разів. Уперше це сталося темної ночі в Канзасі, коли вона була ще дитиною. Все інше відбувалося на операційному столі впродовж багатьох років. П'ять смертей — це, по суті, ніщо. І в свої тридцять вісім років вона вирішила, що може пережити ще кілька. Чи зможе Олівія побити рекорд? Навряд. Вона знайшла у Великій Британії чоловіка, який помирав тридцять два рази. *Тридцять два*. Це дослідження привело її до кролячої нори акторів і актрис, які зустрілися зі своїми творцями на екрані.

Шеллі Вінтерс — двадцять разів. Джуліанна Мур — сімнадцять.

Сігурні Вівер — дванадцять.

Смерть не була великою проблемою ні в реальному, ні в уявному житті.

Помічник Олівії, Езра Тобіас Рафаель III, помер двічі, обидва рази від передозування героїну. Намагався заявити про третю смерть, коли в нього в горлі застрягла кегля для гри в скітл і він упав навколішки, не в змозі дихати. Та Олівія зауважила, що його серце не перестало битися до того, як вона зробила маневр Геймліха. Те, що він *майже* помер, не рахувалося. Ішлося лише про зупинку серця. А коли людину оголошували мертвою? Це давало цій особі серйозний кредит довіри.

Олівія швидко спустилася сходами свого бунгало. Згорнутий килимок затиснула під пахвою. За кілька миль звідси на неї чекав пляж Венеції та ранкова йога. Коли Езра знайшов клас і записав її, вони обоє сміялися — аж такою каліфорнійською була ідея пляжної йоги. Та Олівія з дивним нетерпінням чекала на неї. Їй потрібна була психологічна перерва. Минулий рік виявився нелегким. І її батько, і її чорний лабрадор померли з різницею в кілька місяців. Олівія не знала, чия смерть завдавала найбільшого болю. Це мав бути батько, але, якщо зізнатися чесно, це був її милий лабрадор і компаньйон упродовж дев'яти років. Назвала його Сесілом Готел після того, як працювала там над справою і знайшла цуценя в сміттовому контейнері. Багато людей не розуміють всієї глибини горя від втрати домашнього улюбленця. Зв'язок, роки, друг, який був поряд із тобою в різних життях. А потім його не стало.

У неї задзвонив телефон.

Олівія мала перемикнути його на голосову пошту. Це був її час, її день, але за роки в детективному бізнесі ігнорування дзвінка стало складним рішенням. Вона дістала телефон і перевірила екран.

В'язниця округу Фінні, штат Канзас

Шлунок у неї стиснувся.

Для Олівії дзвінки з в'язниць не були чимось незвичайним, але з Канзасу — вперше. Їй було незручно розмовляти з потенційним клієнтом на тротуарі, тому розвернулася назад у будинок. Боялася дізнатися ім'я абонента по той бік, але водночас добре уявляла, хто це.

— Алло? — сказала Олівія.

Ніхто не відповів. Вона йшла далі.

Олівія і Канзас мали власну історію. І це особливо дивно, адже вона не могла пригадати нічого з часів свого дитинства, проведеного там. Це не мало значення. Канзас був незаперечною частиною її життя. Олівія відчувала себе затаврованою ним — дивним місцем, якого не могла згадати. Хоча її перші спогади були пов'язані з Каліфорнією, всередині завжди залишалося ніби щось незавершене, тяжіння темної, невідомої землі, невідомої історії та спадщини. Щось глибинне, пов'язане з землею, яка нагадувала про її предків, адже про них Олівія знала небагато.

Канзас пов'язував її з незабутими втратами, в яких була болісна привабливість. Неспроможність пригадати щось із цього додавала йому ще більшої таємничості, він став майже міфічним. Життя, про яке Олівія чула, читала, не здавалося їй реальним. Якби не її поранене й поладжене тіло й не чергова запланована операція, не було б жодних доказів того, що зіткнення автомобіля з потягом колись насправді сталося. Просто історія. Але це було, і це знищило її батька, який на той час був міським коронером. Як жахливо було їхати на місце події, щоб знайти там свою сім'ю. Це те, з чого складаються нічні жахіття. Мати прожила лише тиждень. Іноді Олівія запитувала в себе, чи не стало від цього гірше. Може, було б краще, якби вона померла відразу?

— Тобі пощастило, що ти нічого не пам'ятаєш, донечко, — казав їй батько. — Це благословення.

У сучасному світі Веніс, у Каліфорнії, вона відчинила двері, вимкнула будильник і кинула свій килимок для йоги. У тиші та спокої свого будинку знову привіталася, і цього разу хтось відповів. М'який жіночий голос.

— Олівіє? Це Олівія Веллс?

— Так. Чим можу допомогти?

— Це Бонні. Бонні Рей, — ще одне стискання в шлунку.

Канзас був відомий багато чим. Пилова чаша. Величезні пшеничні та соняшникові поля. «Чарівник країни Оз». Але він також був відомий різними жахливими вбивствами.

Ви, напевно, знаєте про вбивство Трумена Капоте і його книжку «Холоднокрівне вбивство». І це були навіть не найгірші вбивства в історії Канзасу. Були Криваві Бендери, сім'я, яка володіла готелем і вбивала туристів. А ще були ВТК (Bind, Torture, Kill — зв'язати, катувати, вбити). А тепер з'явилася Бонні Рей-Мерфі та діти Мерфі. Число жертв зросло до трьох, остання подія сталася лише минулого тижня. Головною підозрюваною була мати, жінка, яка телефонувала з в'язниці.

— Моя мама завжди говорить про те, яка ти розумна, коли тебе показують у новинах, — сказала Бонні. — Я бачила сюжет про те, як ти довела невинність тієї жінки, адже всі думали, що це вона вбила того хлопця.

Було легко здогадатися про мотив цього дзвінка. Сестра Бонні була найкращою подругою Олівії, вони всі трьох разом потрапили в ту автотрощу. Напевно, важко знайти підтримку, коли цілий світ вважає тебе винною у вбивстві власних дітей.

— Ти маєш мені допомогти, — благала Бонні. — Будь ласка. Я не можу дозволити собі заплатити тобі багато, і я не така розумна, як ти. Навіть школу не закінчила.

Вагітна й заміжня в сімнадцять, якщо Олівія не помилялася.